

Fata tristă

George Topârceanu

Firul gândului frumos
Un suspin mi-l taie,
Că de-atâta vreme cos
Singură-n odaie.

Și doar mâna mea, cu greu,
Flori de fir împarte.
Flori aleg, - dar gândul meu,
Gândul mi-e departe!

Uneori, când țin la piept
Strânsă cusătura,
Închid ochii și-l aștept
Să-mi sărute gura.

Iar când umbra serii vine
Dorul crește-n mine
Și tristețea mă doboară
Grea, ca o povară...

O, știu bine că-n zadar
Dragostea mă mână
Să-l aștept cu lacrimi iar
Noaptea, la fântână.

Nu mai vine să-i șoptesc
Dorurile toate
Și la sân să-i încălzesc
Mâinile-nghețate!

Ci doar vântul nopții rece
Fruntea mi-o sărută,
Peste codri luna trece
Galbenă și mută.

Lung suspină-n freamăt greu
Fagii de pe coaste...
Noapte dulce, dragul meu
A plecat în oaste.